

Ο σημαιοφόρος της ζωής έγινε γιατρός

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο σημαιοφόρος της ζωής έγινε γιατρός

Παρασκευή, Μάιος 29, 2009 - 15:36

Η έλλειψη παιδείας, η ασέβεια και η αδιαφορία προς τον συνάνθρωπο (που καθιστούν την κοινωμία μας προβληματική) αναδύονται μέσα από την καταγγελία του 24χρονου φοιτητή της Ιατρικής Στέλιου Κυμπουρόπουλου, ο οποίος γεννήθηκε με νωπιαία μυϊκή ατροφία. Πριν από δέκα χρόνια, το όνομά του έγινε γνωστό στο Πανελλήνιο όταν ως αριστούχος μαθητής διεκδίκησε το δικαίωμά του να είναι σημαιοφόρος, καταφέροντας τελικά να σπάσει το νομικό κώλυμα που υπήρχε και να υψώσει το παράστημα της ψυχής και του πνεύματός του.

Ήταν ο πρώτος μαθητής με πρόβλημα αναπηρίας που έπειτα από σχετική άδεια του υπουργείου Παιδείας παρήλασε στο Κορωπί με τη γαλανόλευκη να κυματίζει στερεωμένη στο αναπηρικό του αμαξίδιο, κάνοντας όλη την Ελλάδα υπερήφανη. Ο 15χρονος τότε Στέλιος κατάφερε να κινητοποιήσει τους ιθύνοντες ώστε να αλλάξουν έναν αναχρονιστικό νόμο, αλλά το σημαντικότερο που πέτυχε ήταν η αφύπνιση του κοινωμικού συνόλου. Ο αριστούχος μαθητής έγινε δάσκαλός μας διδάσκοντας ότι δεν διαφέρει σε τίποτα από τους υπόλοιπους αρτιμελείς ανθρώπους, ώστε να στερείται τα δικαιώματά του.

Συνεχής αγώνας

Το μηνύματα όμως που μετέδωσε πριν από δέκα χρόνια ο Στέλιος φαίνεται πως χάθηκαν στο πέρασμα του χρόνου, αφού τόσο οι γραπτοί όσο και οι άγραφοι νόμοι καταστρατηγούνται. Για ακόμη μία φορά ο τελειόφοιτος της Ιατρικής Στέλιος Κυμπουρόπουλος μέσα από μια καταγγελία που ανήρτησε στο Διαδίκτυο σχετικά με έναν σκουπιδοτενεκέ που καταλαμβάνει τον χώρο μιας αναπηρικής ράμπας δείχνει το μέγεθος της ανευθυνότητας της κοινωμίας και της Πολιτείας.

«Ονομάζομαι Ανάπηρος Ταλαιπωρημένος και κάθε ημέρα προσπαθώ να προσδιορίσω τον εαυτό μου για να δω πού πάω και τι κάνω στη ζωή μου» αναφέρει χαρακτηριστικά ο Στέλιος στην καταγγελία του και συνεχίζει: «Η οικογένειά μου με θεωρεί έξυπνο και ταλαντούχο. Οι άγνωστοι με θεωρούν άχρηστο και καημένο. Και εγώ προσπαθώ να καταλάβω τι είμαι τελικά μέσα στην κοινωμία... Το κράτος με λόγια απλά και λιτά μου έδειξε με μια εικόνα το πού ακριβώς ανήκω. Αναδεικνύοντας και εφαρμόζοντας το απόφθεγμα “Το λακωμίζουν εστί φιλοσοφείν” των αρχαίων μεγάλων Ελλήνων, αφού και η εποχή μας έχει μεγάλους Έλληνες, μου έδωσε να καταλάβω πως είμαι ένα σκουπίδι. Μια ράμπα κατασκευάστηκε για να εξυπηρετεί την εύκολη τοποθέτηση του

φυσικού μου χώρου, ενός σκουπιδοτενεκέ! Επιτέλους, μπορώ να λέω περήφανα πως είμαι ένα ΣΚΟΥΠΙΔΙ, όχι όμως ένα τυχαίο, βρόμικο, πατημένο, λερωμένο σκουπίδι. Είμαι σκουπίδι ανακυκλώσιμο που μπαίνω στα καλύτερα σαλόνια, σε μπλε κάδο. Δεν επιβαρύνω το περιβάλλον και εξοικονομώ ενέργεια για το κράτος μου, που τόσο με φροντίζει και με προσέχει! Είμαι χαρούμενος γιατί συνειδητοποίησα πολύ εύκολα τη σημασία που έχω για το κράτος μου. Είμαι ένα άχρηστο με υπόσταση τίποτα!».

«Κινδυνεύω»

Φυσικά, ο Στέλιος δεν αισθάνεται καθόλου έτσι, αλλά μέσα από όσα έγραψε ασκεί σκληρή κριτική σε όλους εκείνους που δεν σέβονται τίποτα. Ο ίδιος μιλώντας στην «Espresso της Κυριακής» εξηγεί: «Κατέγραφα απλώς την κυκλοφοριακή μου πραγματικότητα. Πολλές φορές αναγκάζομαι να κυκλοφορώ στον δρόμο και να κινδυνεύω, καθώς δεν υπάρχουν πεζοδρόμια. Οι πλάκες τους είναι ανώμαλα τοποθετημένες, υπάρχουν λακκούβες, ενώ παρκαρισμένα αυτοκίνητα και κάδοι απορριμμάτων καταλαμβάνουν τις ράμπες. Γενικότερα, δεν υπάρχει διευκόλυνση του πεζού. Ο καθένας είναι διαφορετικός και αυτή είναι η ομορφιά μιας κοινότητας. Όμως, για μένα ομορφιά είναι να υπάρχει και ο αντίστοιχος σεβασμός και η εκτίμηση από τους συνανθρώπους μου» λέει ο 24χρονος φοιτητής και προσθέτει με νόημα: «Έγραφα ότι είμαι ένα “σκουπίδι” γιατί σε αυτήν τη ράμπα που χρησιμεύει για τους αναπήρους έχει τοποθετηθεί ένας κάδος σκουπιδιών. Δεν αισθάνομαι φυσικά έτσι, όσα έγραφα εμπεριέχουν χιουμοριστική διάθεση» λέει χαρακτηριστικά και συνεχίζει: «Αυτό που με ενοχλεί είναι ότι η αναπηρία έχει την έννοια της κακομοιρίας, της ανημπορίας και της αδυναμίας. Οι ανάπηροι όμως δεν είναι τίποτα από όλα αυτά. Απλώς, χρειάζονται τα μέσα για να μπορέσουν να γίνουν λειτουργικοί και ωφέλιμοι σε μια σωστά οργανωμένη κοινότητα. Δεν μου λείπει ούτε το μυαλό ούτε η θέληση, ούτε η ικανότητα και η ενέργεια ώστε να προσφέρω και να λειτουργήσω σωστά εντός του κοινωμικού συνόλου. Όμως, χρειάζομαι βοήθεια από ανθρώπους που να κάνουν αυτά που θέλω όταν τα χρειάζομαι» λέει με νόημα ο Στέλιος και αναφέρεται στην πρωτοβουλία πολιτών για την Ανεξάρτητη Διαβίωση, της οποίας είναι μέλος.

«Η Ανεξάρτητη Διαβίωση λειτουργεί σε προηγμένες χώρες, όπως στην Αμερική, την Ιαπωνία και στις σκανδιναβικές χώρες. Αυτόν τον καιρό συνολικά οκτώ άτομα προσπαθούμε με όσα μέσα διαθέτουμε να πείσουμε τους ιθύνοντες ώστε να εφαρμοστεί το σύστημα της Ανεξάρτητης Διαβίωσης και στην Ελλάδα. Στόχος αυτής της προσπάθειας είναι να υπάρχουν προσωπικοί βοηθοί για τον κάθε άνθρωπο που τους έχει ανάγκη, έτσι ώστε να μην επιβαρύνεται το οικογενειακό τους περιβάλλον. Το σημαντικό είναι ότι αυτά τα άτομα πληρώνονται από το κράτος».

Μάλιστα, ο 24χρονος φοιτητής επιθυμεί να συναντήσει και την πρώην υπουργό Παιδείας και νυν επικεφαλής του ευρωψηφοδελτίου της Ν.Δ. Μαριέττα Γιαννάκου, η οποία και η ίδια αντιμετωπίζει κινητικό πρόβλημα, προκειμένου να της εκθέσει τις απόψεις του για την Ανεξάρτητη Διαβίωση.

Ψυχιατρική, επειδή «η ψυχή είναι το πιο βασικό κομμάτι του εαυτού μας»

Όπου να 'ναι ο Στέλιος θα τελειώσει τις σπουδές του στην Ιατρική. Ως ειδικότητα επέλεξε την Ψυχιατρική, γιατί, όπως λέει, «η ψυχή είναι το πιο βασικό κομμάτι του εαυτού μας και αυτό που διαμορφώνει το είναι μας». Ποια είναι τα όνειρά του; Να συνεχίσει τις σπουδές του στο εξωτερικό και να προσφέρει στο κοινωμικό σύνολο.

Όσον αφορά όλους εκείνους που τον αντιμετωπίζουν με ρατσιστική διάθεση, ο Στέλιος Κυμπουρόπουλος δεν τους κατηγορεί. Αποδίδει απλώς τη συμπεριφορά τους στην άγνοια του προβλήματος. «Έχω μίσει τον ρατσισμό, αλλά αυτό δεν με στενοχωρεί, το βρίσκω πολύ λογικό. Όταν κάποιος δεν γνωρίζει τι σημαίνει αναπηρία, δεν μπορεί να συμπεριφερθεί σωστά, να σεβαστεί και να καταλάβει».

ΜΑΡΙΑ ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΟΥ

ΦΩΤ.: ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΟΥΛΟΓΕΝΗΣ